Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Y. BOT
представено на 6 септември 2018 година[1]

Дело C-514/17

Ministère public
срещу
Marin-Simion Sut

(Преюдициално запитване, отправено от Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж, Белгия)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Принцип на взаимно признаване — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки — Член 4, точка 6 — Случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано — Прилагане — Престъпление, за което в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, а в изпълняващата държава членка се предвижда само наказание глоба — Член 2, параграф 4 — Обхват на условието за двойна наказуемост — Рамково решение 2008/909/ПВР — Член 8, параграф 3 — Адаптиране на наказанието“

I. Въведение

1. Може ли съдът, който трябва да се произнесе по изпълнението на европейска заповед за арест, да се позове на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР[2], когато за престъплението, за което е издадена тази заповед, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, докато съгласно правото на изпълняващата държава членка за това престъпление се предвижда само наказание глоба?

2. По същество това е въпросът, който Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж, Белгия) поставя във връзка с изпълнението на европейска заповед за арест, издадена преди повече от седем години, на 26 август 2011 г., от румънските органи срещу г-н Marin-Simion Sut, румънски гражданин с местопребиваване в Белгия, с оглед на изпълнението на наказание лишаване от свобода за срок от една година и два месеца, наложено за управление на превозно средство без свидетелство за правоуправление.

3. Съгласно член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 съдебният орган на изпълняващата държава членка може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнение на наказание лишаване от свобода, когато издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на присъдата съгласно националното си право.

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 Рамково решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).

4. Съгласно постоянната съдебна практика тази разпоредба трябва да позволи на изпълняващия съдебен орган да прецени, в рамките на свободата на преценка, която му е предоставена, доколко изпълнението на наказанието в изпълняващата държава членка би увеличило шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтърпяване на наложеното му наказание [3].

5. В настоящото дело е безспорно, че заинтересованото лице отказва да даде съгласие за предаването си и изразява желание да изтърпи наказанието си в Белгия. В акта за преюдициално запитване Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) посочва, че г-н Sut е установил връзки с Белгия, така че с оглед на конкретното му положение изпълнението на наказанието на белгийска територия би могло да увеличи шансовете му за социална реинтеграция.

6. Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) обаче се сблъсква с факта, че за престъплението, за което г-н Sut е осъден в Румъния на наказание лишаване от свобода, съгласно член 30, параграф 1 от Loi relative à la police de la circulation routière (Закон за пътната полиция) [4] от 16 март 1968 г. в редакцията му, приложима към фактите по спора в главното производство, се предвижда наказание глоба.

7. В постановлението, което представя пред Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж), прокуратурата (Белгия) изразява становището, че при това положение изпълняващият съдебен орган не може да се позове на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, доколкото съгласно член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909/ПВР [5] изпълняващият съдебен орган не може да заменя наказание лишаване от свобода, наложено от издаващия съдебен орган, с парична санкция. При тези обстоятелства прокуратурата счита, че изпълняващият съдебен орган следователно не може да поеме да изпълни съгласно белгийското право наказанието, което е наложено на г-н Sut в Румъния.

8. Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж), който има съмнения относно тълкуването на правото на Съюза, защитавано от прокуратурата в нейното постановление, решава да спре производството по спора, с който е сезиран, и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Може ли член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 да се тълкува в смисъл, че не е приложим за деяния, за които съд на издаваща държава е наложил наказание лишаване от свобода, когато за същите деяния на територията на изпълняващата държава се предвижда само наказание глоба, поради което вътрешното ѝ право не допуска наказанието лишаване от свобода да се изпълни в нея и това е в ущърб на социалната реинтеграция на осъденото лице и на неговите семейни, социални, икономически и други връзки?“.

3 Вж. решения от 17 юли 2008 г., Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, т. 45), от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, т. 62 и 67), от 21 октомври 2010 г., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, т. 52), от 5 септември 2012 г., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, т. 32), и от 29 юни 2017 г., Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, т 21).

4 *Moniteur belge* от 27 март 1968 г., стр. 3146, наричан по-нататък „Законът за движението по пътищата“.

5 Рамково решение на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299 (наричано по-нататък „Рамково решение 2008/909“).

9. В становището, което представя пред Съда, белгийското правителство подкрепя защитаваната от прокуратурата позиция, като счита, че изпълняващият съдебен орган действително не може да се позове на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, доколкото съгласно член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 той не може да замени наказанието лишаване от свобода, наложено от Judecătoria Carei (Районен съд Карей, Румъния), с парична санкция.

10. Всъщност, доколкото разбирам, становището на белгийското правителство означава да се приеме, че прилагането на принципа на взаимно признаване изисква за престъплението, за което то се отнася, да се налагат ако не еднакви, то поне подобни наказания в правото на издаващата държава членка и в това на изпълняващата държава членка. При това положение белгийският съд би се сблъскал с две трудности, първата от които е свързана с различията в националните законодателства по отношение на санкциите, приложими за пътнотранспортните нарушения, а втората — с невъзможността „румънското“ наказание лишаване от свобода да се преобразува в наказание глоба по „белгийското право“.

11. Така настоящото преюдициално запитване ще даде възможност на Съда да уточни значението на принципа на взаимно признаване, така както е конкретизиран с Рамково решение 2002/584. Освен това то ще му предостави повод, в съответствие с решения от 17 юли 2008 г., Kozłowski[6], от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg[7], от 11 януари 2017 г., Grundza[8] и от 29 юни 2017 г., Popławski[9], както и да внесе нови уточнения относно това при какви условия съдът, който трябва да се произнесе по изпълнението на европейска заповед за арест, може да се позове на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, и относно начина, по който установеният с това рамково решение механизъм на европейската заповед за арест трябва да се свърже с правилата и принципите, предвидени в Рамково решение 2008/909.

12. В настоящото заключение ще обясня защо не споделям становището на белгийското правителство по това дело.

13. Ще предложа на Съда да постанови, че в положение като разглежданото, при което за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска изпълняващият съдебен орган да проверява и да изисква за целите на прилагането на предвидения в тази разпоредба случай, при който изпълнението може да бъде отказано, деянията, за които се отнася присъдата, да се наказват с наказание лишаване от свобода и в изпълняващата държава членка.

6 C-66/08, EU:C:2008:437.

7 C-123/08, EU:C:2009:616.

8 C-289/15, EU:C:2017:4.

9 C-579/15, EU:C:2017:503.

II. Правна уредба на Съюза

A. Рамково решение 2002/584

14. Рамково решение 2002/584 има за цел премахването в държавите членки на официалната процедура по екстрадиция, предвидена в различните конвенции, по които тези държави членки са страни, и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи[10]. То се основава на принципа на взаимно признаване на съдебните решения по наказателни дела, който представлява „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество[11], както и на „високо равнище на [доверие]“ между държавите членки[12].

15. Член 1 от Рамково решение 2002/584 е озаглавен „Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“. Той гласи:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

[…]“.

16. Когато европейската заповед за арест е издадена за изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, съгласно член 2, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 продължителността на наказанието трябва да е не по-малка от 4 месеца.

17. Същият член 2 предвижда в параграф 2 списък от 32 престъпления, за които европейската заповед за арест трябва да се изпълни, макар съответното деяние да не е наказуемо в изпълняващата държава членка, ако в издаващата държава членка те са наказуеми с наказание лишаване от свобода за максимален срок от не по-малко от три години.

18. За останалите нарушения предаването на лицето, за което е издадена европейската заповед за арест, може да бъде поставено от изпълняващата държава членка под условието за двойна наказуемост. Така член 2, параграф 4 от посоченото рамково решение гласи:

„За престъпления, различни от посочените в параграф 2, предаването може да зависи от условието, деянията, за които е издадена европейска заповед за арест, да съставляват престъпление съгласно законодателството на изпълняващата държава членка независимо от елементите на състава или начина, по който е описано“.

19. Членове 3 и 4 от Рамково решение 2002/584 са посветени съответно на случаите, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест, и на случаите, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано.

10 Вж. съображения 1 и 5 от това рамково решение.

11 Вж. съображение 6 от посоченото рамково решение.

12 Вж. съображение 10 от Рамково решение 2002/584.

20. Член 4, точка 6 от това рамково решение гласи следното:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

[…]

6. когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане[,] и издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане[,] съгласно националното си право“.

Б. Рамково решение 2008/909

21. Целта на Рамково решение 2008/909, което е прието след Рамково решение 2002/584, е въвеждането на принципа на взаимно признаване на присъдите и съдебните решения по наказателни дела, прогласен в член 82, параграф 1 ДФЕС, заменил член 31 ДЕС, на основание на който е прието това рамково решение[13]. Съгласно член 3 то цели да осигури признаването и изпълнението на съдебните решения, с които се налага наказание лишаване от свобода, в държава членка, различна от издаващата държава членка, с оглед на улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице[14].

22. Член 7 от Рамково решение 2008/909, озаглавен „Двойна наказуемост“, предвижда в параграф 1 списък с 32 престъпления, във връзка с които — ако в издаващата държава членка са наказуеми с наказание лишаване от свобода за максимален срок от не по-малко от три години — изпълняващата държава членка признава съдебното решение и изпълнява наказанието без проверка за евентуална двойна наказуемост на деянието.

23. За останалите престъпления в член 7, параграф 3 от рамковото решение се предвижда следното:

„За деяния, различни от посочените в параграф 1, изпълняващата държава може да постави по отношение на признаването на съдебното решение и изпълнението на наказанието условието то да се отнася за деяния, които са наказуеми и съгласно правото на изпълняващата държава, независимо от елементите на състава или начина, по който са описани“.

24. Член 8 от Рамково решение 2008/909, озаглавен „Признаване на съдебното решение и изпълнение на наказанието“, гласи следното:

„1. Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено […], и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9.

[…]

13 Вж. съображения 1, 2 и 5 от Рамково решение 2008/909.

14 Вж. съображение 9 и член 3, параграф 1 от Рамковото решение.

3. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя характер, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да го адаптира към наказанието или мярката, предвидени за подобни деяния съгласно националния закон на същата. В този случай наказанието или мярката съответстват във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено от издаващата държава, от което следва, че наказанието не може да бъде заменено с парична санкция“.

25. Накрая, член 25 от Рамково решение 2008/909 гласи:

„Без да се засягат разпоредбите на [Рамково решение 2002/584], разпоредбите на настоящото рамково решение се прилагат mutatis [mutandis], доколкото са съвместими с разпоредбите на това рамково решение, към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, [точка] 6 от това [рамково решение]“.

III. Предварителни бележки

26. Преди да пристъпя към разглеждането на поставения от Cour d’appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) преюдициален въпрос, е необходимо да отбележа изменението, което белгийският законодател съвсем наскоро внесе в разпоредбите за определяне на санкциите за пътнотранспортните нарушения.

27. Всъщност Loi relative à l’amélioration de la sécurité routière (Закон относно подобряването на безопасността по пътищата)[15] от 6 март 2018 г. съществено изменя разпоредбите на Закона за движението по пътищата, като въвежда по-строги санкции за посочените нарушения. В приложение на разпоредбите на член 7 от Loi relative à l’amélioration de la sécurité routière (Закон относно подобряването на безопасността по пътищата) член 30, параграф 1 от Закона за движението по пътищата вече предвижда, че всяко лице, което управлява моторно превозно средство без да притежава необходимото свидетелство за правоуправление, се наказва с лишаване от свобода за срок от осем дни до две години и с глоба от 200 EUR до 2 000 EUR, или само с едното от двете наказания.

28. Следователно изглежда, че понастоящем за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка и в изпълняващата държава членка се налага еднакво по характер наказание, а именно наказание лишаване от свобода, което означава, че правната пречка, на която белгийските органи се позовават, за да оспорят изпълнението в Белгия на наказанието, наложено на г-н Sut в Румъния, изглежда вече е отпаднала напълно.

29. Въпреки това и доколкото Cour d’appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) не е оттеглил преюдициалното си запитване вследствие на разглежданата законодателна промяна, предлагам все пак Съдът да му отговори.

IV. Анализ

30. С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество Съдът да установи дали в положение като разглежданото, при което изпълнението на наказанието лишаване от свобода в изпълняващата държава членка би увеличило шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице, член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че изпълняващият съдебен орган не може да се позове на предвидения в тази разпоредба

15 *Moniteur belge* от 15 март 2018 г., стр. 23236.

случай, при който изпълнението може да бъде отказано, и поради това е длъжен да изпълни европейската заповед за арест, когато за деянията, за които това наказание е наложено в издаващата държава членка, в изпълняващата държава членка се предвижда само наказание глоба.

31. Преди да пристъпя към анализа на този въпрос, следва да припомня един съществен елемент, който се отнася до връзката между двете рамкови решения, които Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) посочва в акта за преюдициално запитване, а именно, от една страна, Рамково решение 2002/584, което установява механизма на европейската заповед за арест, и от друга страна, Рамково решение 2008/909, което цели да улесни изпълнението на наказанията лишаване от свобода в държавата членка, в която това изпълнение може да увеличи шансовете за социална реинтеграция на осъденото лице.

32. Безспорно е, че съгласно член 25 от Рамково решение 2008/909 неговите разпоредби се прилагат mutatis mutandis към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, и доколкото те са съвместими с разпоредбите на последното.

33. Предвидената от законодателя на Съюза връзка между Рамково решение 2002/584 и Рамково решение 2008/909 трябва да допринесе да се гарантира прилагането на основен принцип на правото на наказанието, а именно социалната реинтеграция на осъденото лице посредством индивидуализиране на наказанието, което в случая представлява основен аспект, общ и за двете рамкови решения.

34. Белгийското правителство обаче допуска грешка в своето тълкуване, като се позовава на разпоредбите, предвидени в член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909, за да ограничи действието на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584.

35. Всъщност белгийското правителство не отчита факта, че при сравнение между двата документа Рамково решение 2002/584 се прилага с предимство пред Рамково решение 2008/909, видно от самия текст на последното, което в член 25 изрично предвижда това.

36. Така законодателят на Съюза ясно заявява волята си да не отслабва духа и действието на механизма на европейската заповед за арест, установен с Рамково решение 2002/584, като в член 25 от Рамково решение 2008/909 уточнява, че „[*б*]*ез да се засягат разпоредбите на [Рамково решение 2002/584*], разпоредбите на [Рамково решение 2008/909] се прилагат mutatis [mutandis], *доколкото са съвместими с разпоредбите на [Рамково решение 2002/584*]“ [16].

37. Освен това белгийското правителство не взема предвид, че тези два инструмента имат доста различни области на приложение.

38. Целта на Рамково решение 2002/584 е принудително предаване от една държава членка в друга на лице, срещу което е възбудено наказателно преследване, или на осъдено лице, което се укрива или чието местонахождение е неизвестно, и за което съществува опасение, че търси начин да избегне последиците от своите действия. Така целта на Рамково решение 2002/584 е да се предотврати възможността това лице да остане ненаказано поради географска отдалеченост.

16 Курсивът е мой.

39. Рамково решение 2008/909, напротив, не се ръководи от идеята, че извършителят или предполагаемият извършител се укрива и че това налага да се организира принудителното му предаване. То има за цел да установи хармонизирана система за изпълнение на съдебните решения в пространството на свобода, сигурност и правосъдие, за да осигури класическо изпълнение на присъдите съгласно практиката във всяка държава членка и по този начин да улесни социалната реинтеграция на осъденото лице. Всъщност Рамково решение 2008/909 е продължението на ежедневните практики на националните съдилища в рамките на това единно пространство. Във всяка държава членка съдът, който трябва да изпълни наказанието, взема предвид личността на осъденото лице, семейното и професионалното му положение и мястото на пребиваването му, за да определи мястото му на лишаване от свобода и за да избегне самото задържане да не представлява засилване на неговата десоциализация. Така лице, осъдено от съдебните органи на Брест (Франция), но живеещо в Страсбург (Франция), ще изтърпи наказанието си в място за задържане, разположено в близост до втория град. С приемането на Рамково решение 2008/909 законодателят на Съюза прави възможно същото да се случи и ако това лице живее във Франкфурт на Майн (Германия).

40. По този начин Рамково решение 2008/909 цели да улесни социалната реинтеграция на лицето, осъдено на наказание лишаване от свобода в дадена държава членка, като му даде възможност да изтърпи наказанието си или остатъка от него в социалното си обкръжение по произход, т.е. на територията на друга държава членка. За изпълняващата държава членка това означава да приведе в изпълнение съдебно решение, постановено от съдебния орган на издаващата държава членка, по същия начин, който обикновено използва по отношение на собствените си присъди, т.е. като се увери, че всички мерки за изпълнение на това наказание и за промяна на условията за изтърпяването му, се индивидуализират [17].

41. След като припомних това, трябва да разгледам въпроса дали с оглед на основните принципи, на които се основава организираното с Договорите съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси, но и релевантните разпоредби на Рамково решение 2002/584, компетентният белгийски съдебен орган може да изпълни наказанието лишаване от свобода, наложено на г-н Sut от Judecătoria Carei (Районен съд Карей).

42. Сега ще представя причините, поради които считам, че защитаваното от белгийското правителство становище противоречи на Рамково решение 2002/584, доколкото не зачита определението на понятието „взаимно признаване“ и означава връщане към система, сравнима със системата на екстрадицията, която законодателят на Съюза конкретно и изрично желае да отмени между държавите членки.

A. Взаимното признаване

43. Както това ясно следва от член 82, параграф 1 ДФЕС, съдебното сътрудничество в рамките на европейското наказателно пространство се основава на принципа на взаимно признаване. Посоченият принцип представлява „крайъгълен камък“ на това сътрудничество [18] и според Съда има „основно значение“ в правото на Съюза, тъй като позволява създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници заедно с принципа на взаимно доверие, на който той се основава [19].

17 Голяма заблуда е да се мисли, че в рамките на всяка от тези държави членки изпълнението на наказание лишаване от свобода, наложено от съда на друга държава членка, изисква издаването на национална заповед за арест.

18 Вж. съображение 6 от Рамково решение 2002/584.

19 Вж. решения от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система) (C-216)/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 36), и Generalstaatsanwaltschaft (Условията на лишаване от свобода в Унгария) (C-220)/18 PPU, EU:C:2018:589, т. 49).

44. По силата на принципа на взаимно признаване, когато съдебен орган постанови акт в съответствие с правото на държавата членка, към която принадлежи, последният поражда пълно и непосредствено действие в целия Съюз, така че компетентните органи на всяка друга държава членка трябва да окажат съдействие за изпълнението му, все едно актът е постановен от съдебен орган на собствената им държава [20].

45. От това следва, че когато съдебен орган на една държава членка поеме да осигури изпълнението на наказание, наложено от съда на друга държава членка, този орган е длъжен, в съответствие с принципа на взаимно признаване, да осигури изпълнението на това наказание във вида, наложен от посочения съд, и по същия начин, както ако актът беше негов.

46. Всъщност от решение от 11 февруари 2003 г., Gözütok и Brügge [21], което се отнася до принципа ne bis in idem, е видно, че независимо от правилата, съгласно които е наложено наказанието, принципът на взаимно признаване задължително предполага, че е налице взаимно доверие между държавите членки в съответните им системи на наказателно правосъдие и че всяка от тях приема прилагането на действащото в останалите държави членки наказателно право дори когато прилагането на собственото ѝ наказателно право би довело до различно разрешение [22].

47. Следователно приложното поле на даден съдебен акт вече не е ограничено до територията на издаващата държава членка, а оттук нататък обхваща територията на целия Съюз.

48. При тези обстоятелства принципът на взаимно признаване сам по себе си трябва да позволи да се гарантира, че съдебното решение, постановено на 8 юни 2011 г. от Judecătoria Carei (Районен съд Карей), ще бъде признато и че наложеното на г-н Sut наказание лишаване от свобода за срок от една година и два месеца ще бъде изпълнено от Tribunal de première instance de Liège (Районен съд Лиеж, Белгия) по същия начин, както ако това решение беше постановено и ако наказанието беше наложено от Tribunal de première instance d'Arlon (Районен съд Арлон, Белгия).

49. След това уточнение е време да се установи до каква степен белгийските съдебни органи могат, в рамките на механизма на европейската заповед за арест, установен с Рамково решение 2002/584, и по-специално в рамките на прилагането на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от последното, да отхвърлят този принцип поради липсата на съответствие между елементите на състава на престъплението, и по-специално на наказанието, в правото на издаващата държава членка и в това на изпълняващата държава членка.

Б. Текстът, структурата и целите на Рамково решение 2002/584

50. Рамково решение 2002/584 се основава на принципа на взаимно признаване и на „високо равнище на [доверие]“ между държавите членки [23]. Както се посочва в съображение 6 от него, европейската заповед за арест е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет, състоял се в Тампере на 15 и 16 октомври 1999 г., определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

20 Вж. в това отношение Съобщение на Европейската комисия до Съвета и Европейския парламент от 26 юли 2000 година относно взаимното признаване на окончателните съдебни решения по наказателни дела (COM(2000) 495 окончателен, и по-специално т. 8).

21 C-187/01 и C-385/01 (EU:C:2003:87). Вж. също решения от 9 март 2006 г., Van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165), от 28 септември 2006 г., Van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614), от 28 септември 2006 г., Gasparini и др. (C-467/04, EU:C:2006:610), от 18 юли 2007 г., Kraaijenbrink (C-367/05, EU:C:2007:444), и от 16 ноември 2010 г., Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683).

22 Вж. точка 33 от това съдебно решение.

23 Вж. съображение 10 от това рамково решение.

51. С Рамково решение 2002/584 изрично се цели, както е видно по-специално от съображение 5 и от член 31, процедурата по екстрадиция между държавите членки да се премахне и да се замести със система на предаване, в рамките на която изпълняващият съдебен орган може да се противопостави на предаването само с решение, в което специално се посочва като мотив един от задължителните или незадължителните случаи на непривеждане в изпълнение, изчерпателно изброени в членове 3 и 4 от това рамково решение.

52. По силата на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 съдебният орган на изпълняващата държава членка може и да откаже да изпълни европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнение на наказание лишаване от свобода, когато издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка и когато тази държава поема да изпълни това наказание съгласно националното си право.

53. Припомням, че тази разпоредба трябва да позволи на изпълняващия съдебен орган да прецени в рамките на свободата на преценка, която му е предоставена, доколко изпълнението на наказанието в изпълняващата държава членка би увеличило шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтърпяване на наложеното му наказание [24]. Поради това посочената разпоредба е отличен пример за начина, по който съдът трябва да свърже принципа на взаимно признаване, който по принцип предполага предаването на издирваното лице, с принципа на индивидуализация на наказанието, който пък предвижда, че при определени обстоятелства този съд прави изключение от принципа за предаване на това лице, за да гарантира социалната му реинтеграция [25]. Трябва да поясня, че в случая става въпрос именно за изключение от принципа за предаване на осъденото лице, а не за изключение от принципа на взаимно признаване. Всъщност, прилагайки случая, при които изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, изпълняващият съдебен орган признава напълно постановеното от издаващия съдебен орган решение, след като предлага да осигури изпълнението му вместо него.

54. Воден от грижата да се гарантира свързаната с реинтеграцията функция на наказанието, този подход е доказателство, че пространството на свобода, сигурност и правосъдие действително съществува, и че в това пространство, включително в рамките на изпълнението на европейска заповед за арест и след като със задържането на осъденото лице възможността същото да остане ненаказано се премахне, се прилагат основните принципи на правото на наказанието.

55. Като всяко изключение от принципа за предаване случаят, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, трябва да се тълкува стриктно [26], което означава, че изпълняващият съдебен орган трябва да направи проверка — с цел да се избегне всякакъв риск от безнаказаност — дали действително може да изпълни наказанието съгласно националното си право, преди да откаже предаването на заинтересованото лице [27].

24 Вж. решения от 17 юли 2008 г., Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, т. 45), от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, т. 62 и 67), от 21 октомври 2010 г., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, т. 52), от 5 септември 2012 г., Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, т. 32), и от 29 юни 2017 г., Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, т. 21).

25 Цитираната по-горе практика на Съда, както и практиката на Европейския съд по правата на човека (вж. по-специално ЕСПЧ, решение от 30 юни 2015 г. Корошенко с/у Русия, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804, § 121), поставят акцента върху значението, което трябва да се отдаде на целта за социална реинтеграция на осъдения, не само в рамките на индивидуалната преценка на съда по същество на условията за изпълнение на наказание лишаване от свобода, но и на политиките на държавите членки в областта на наказателното право, като съвсем наскоро, в решение от 17 април 2018 г., B и Vomero (C-316/16 и C-424/16, EU:C:2018:256, т. 75 и цитираната съдебна практика), Съдът посочва, че социалната реинтеграция на гражданина на Съюза в държавата членка, в която той истински се е интегрирал, е в интерес не само на тази държава, но и на Съюза като цяло.

26 Вж. решения от 25 юли 2018 г., AY (Заповед за арест — Свидетел) (C-268/17, EU:C:2018:602, т. 52 и цитираната съдебна практика), и Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 54 и цитираната съдебна практика).

27 Вж. решение от 29 юни 2017 г., Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, т. 22).

56. По делото в главното производство съдът, който трябва да се произнесе по изпълнението на европейската заповед за арест, иска да установи дали действително може да осигури изпълнението на наказанието съгласно националното си право, доколкото за престъплението, за което е издадена тази заповед, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, докато съгласно националното му право за това престъпление се предвижда само наказание глоба. Посоченият съд иска да се установи дали в този случай липсата на съответствие между характера на наказанието, постановено съгласно правото на издаващата държава членка, и характера на наказанието, предвидено в правото на изпълняващата държава членка, представлява пречка за прилагането на случая, при които изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584.

57. От прегледа на текста на посочената разпоредба, както и от анализа на структурата и целта на това рамково решение става ясно, че в положение като разглежданото, при което за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, законодателят на Съюза няма намерение да обвърже прилагането на случая, при които изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, с условието за деянията, за които се отнася присъдата, и в изпълняващата държава членка да се предвижда ако не еднакво, то поне подобно наказание.

58. Първо, ще припомня, че от текста на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 е видно, че е предвиден случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест, издадена с оглед на изпълнението на присъда за лишаване от свобода, може да бъде отказано, когато издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на „[тази] присъда[…]“ съгласно националното си право.

59. Както показва използването на показателното прилагателно „тази“, изпълняващата държава членка е длъжна да изпълни именно наказанието лишаване от свобода, наложено от издаващата държава членка. В противен случай указването на срока на наложеното наказание лишаване от свобода или на остатъка от срока за изтърпяване на наказанието, което трябва да присъства в буква в) от посочената заповед, би загубило част от полезното си действие [28].

60. Колкото до уточнението, че изпълняващата държава членка трябва да поеме изпълнението на тази присъда „съгласно националното си право“, то просто отразява принципа, съгласно който мерките за изпълнение на наказанието се уреждат от правото на изпълняващата държава членка [29]. Става дума за мерките, които трябва да позволят да се гарантира фактическото изпълнение на наказанието и да се осигури социалната реинтеграция на осъдения [30]. Този принцип се основава на принципа на териториалност на наказателния закон, който е общ за всички държави членки, както и на принципа на индивидуализация на наказанието, който е една от основните функции на наказанието.

28 Вж. стандартния формуляр на европейска заповед за арест, поместен в приложението към Рамково решение 2002/584.

29 Този принцип е залегнал и в член 17, параграф 1 от Рамково решение 2008/909, който се разглежда в постановено по преюдициално запитване решение на Съда от 8 ноември 2016 г., Огнянов (C-554/14, EU:C:2016:835).

30 В точки 70—73 от моето заключение по дело Огнянов (C-554/14, EU:C:2016:319) пояснявам, че във връзка с това компетентните съдебни органи следва да определят условията за изтърпяване на наказанието, включително да се произнасят по промените на тези условия, като например настаняване извън местата за лишаване от свобода, разрешаването на домашен отпуск, преминаването към полусвободен режим, изпълнението на наказанието на части или отлагането или прекъсването на неговото изпълнение, мерките, свързани с предсрочното или условното освобождаване на осъдения, или за поставяне под електронно наблюдение. Посочвам също, че правната уредба на изпълнението на наказанията обхваща и мерките, които могат да бъдат постановени след освобождаване на осъдения, например поставянето му под надзора на съда, участието му в програми за превъзпитание или мерките за обезщетяване на пострадалите.

61. Следователно целта на това уточнение е да урежда стълкновенията на закони и компетентност, които биха могли да произтекат от изпълнението на наказанието лишаване от свобода в държава членка, различна от държавата, в която е постановена присъдата, и не може да се тълкува в смисъл, че позволява на изпълняващия съдебен орган да адаптира или да замени наказанието лишаване от свобода, наложено от издаващата държава членка, така че същото да съответства на наказанието, което би било наложено за същото престъпление съгласно правото на изпълняващата държава членка.

62. Второ, както посочих, защитаваното от белгийското правителство становище означава връщане към процедура, вдъхновена от процедурата по екстрадиция.

63. В Рамково решение 2002/584 обаче недвусмислено се отбелязва изоставянето на процедурата по екстрадиция между държавите членки, която им позволяваше — предвид евентуалното им недоверие по отношение на дадена чужда наказателна система — за целите на екстрадицията да изискват не само деянията, за които същата е била поискана, да съставляват престъпление съгласно правото на държава членка, до която е оправена молбата, но и да е налице съответствие между елементите на състава на престъплението.

64. По силата на принципа на взаимно признаване, на който се основава Рамково решение 2002/584, когато съдебен орган постанови акт в съответствие с правото на държавата членка, към която принадлежи, последният поражда пълно и непосредствено действие в целия Съюз, така че компетентните органи на всяка друга държава членка трябва да окажат съдействие за изпълнението му, все едно актът е постановен от съдебен орган на собствената им държава. Както е видно и от решение от 11 февруари 2003 г., Gözütok и Brügge[31], принципът на взаимно признаване по необходимост предполага, че между държавите членки е налице взаимно доверие в съответните им наказателноправни системи и че всяка от тях приема прилагането на действащото в останалите държави членки наказателно право.

65. В рамките на механизма на европейската заповед за арест това доверие се изразява в отказа на държавите членки от проверката за двойна наказуемост на деянието, когато става дума за някое от 32-те престъпления, посочени в член 2, параграф 2 от Рамково решение 2002/584[32].

66. Освен това за споменатите в член 2, параграф 4 от това рамково решение „престъпления, различни от посочените“, към които се числи разглежданото в настоящото дело деяние, тази проверка е изключително ограничена. В този случай изпълняващият съдебен орган може да проверява само дали „деянията, за които е издадена европейска заповед за арест, […] съставляват престъпление съгласно законодателството на изпълняващата държава членка независимо от елементите на състава или начина, по който е описано“.

67. Впрочем наказанието е част от елементите на състава на престъплението.

68. Престъплението се отнася до деяние, което законът определя и забранява, като при неспазване предвижда наказателни санкции. Следователно престъплението се състои от два елемента. От една страна, инкриминирането, а от друга страна, санкцията. Инкриминирането е описанието на забраненото поведение. Санкцията от своя страна е наказанието, което се предвижда за извършването на забраненото деяние. Ето защо за целите на приемането на

31 C-187/01 и C-385/01, EU:C:2003:87.

32 При тези обстоятелства изпълняващият съдебен орган трябва да осигури изпълнението на наложеното на заинтересованото лице наказание дори когато разглежданите деяния не са наказуеми в изпълняващата държава членка. Както уточнява Съдът, дефиницията на тези престъпления и предвидените за тях наказания се съдържат в правото на издаващата държава членка, доколкото Рамково решение 2002/584 няма за цел да съгласува елементите от фактическите състави на въпросните престъпления или предвидените за тях наказания. Вж. в това отношение решение от 3 май 2007 г., Advocaten voor de Wereld (C-303/05, EU:C:2007:261, т. 52 и 53).

нормите на наказателното право и при спазване на основния принцип на законоустановеност на престъпленията и наказанията наказателният закон трябва точно да описва характера на забраненото деяние, включително неговото интелектуално, т.е. умишлено измерение, а също и характера и тежестта на санкцията, която се предвижда за нарушаването на закона.

69. Съдът тълкува обхвата на проверката за двойна наказуемост, която се предвижда за тези „престъпления, различни от посочените“ в контекста на Рамково решение 2008/909, в решение от 11 януари 2017 г., Grundza [33] и този анализ според мен е напълно приложим към механизма на европейската заповед за арест.

70. Всъщност Рамково решение 2008/909, което е прието след Рамково решение 2002/584, транспонира в член 7, параграф 3 текста на член 2, параграф 4 от Рамково решение 2002/584, като използва абсолютно същите термини, което показва непоколебимата воля на законодателя на Съюза да ограничи, доколкото е възможно и в съответствие с принципа на взаимно признаване, всеки сравнителен подход, който изпълняващият съдебен орган би могъл да възприеме било в рамките на механизма на европейската заповед за арест, било в рамките на този, който е установен с Рамково решение 2008/909.

71. Така в точки 33—38 от решение от 11 януари 2017 г., Grundza [34], Съдът постановява, че при преценката за двойна наказуемост изпълняващият съдебен орган трябва да се ограничи да провери дали фактите в основата на престъплението, както са отразени в съдебното решение, постановено от издаващия съдебен орган, сами по себе си също биха били наказуеми съгласно националното право на изпълняващата държава членка, ако се бяха осъществили на територията на тази държава. Според Съда това е „необходимото и достатъчно“ условие за целите на преценката за двойна наказуемост и следователно не се изисква точно съответствие нито между елементите на състава на престъплението — част от които е и наказанието — нито в наименованието или класифицирането на това деяние съгласно съответните национални правни уредби.

72. При тези обстоятелства условието за двойна наказуемост, на което се позовава член 2, параграф 4 от Рамково решение 2002/584, не може да се тълкува в смисъл, че позволява на изпълняващия съдебен орган да проверява и да изисква, за целите на прилагането на случая, при които изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от това рамково решение, за деянията, за които се отнася присъдата в издаващата държава членка, да се предвижда ако не еднакво, то поне подобно наказание в изпълняващата държава членка. Следователно сравнителният подход, който изпълняващият съдебен орган възприема, има граници и не може да обхваща характера на наложеното наказание в издаващата и в изпълняващата държава членка.

73. Поради това в положение като разглежданото да се изисква такова съответствие би било в очевидно противоречие с текста на член 2, параграф 4 от Рамково решение 2002/584, така както същият е тълкуван от Съда.

74. Освен това, ако на дадена държава членка се позволи да изисква за деянията, за които се отнася присъдата в издаващата държава членка, да се предвижда ако не еднакво, то поне подобно наказание в собственото и’ право, това очевидно би намалило ефективността на принципа на взаимно признаване на съдебните решения, постановени в рамките на механизма на европейската заповед за арест, доколкото подобен подход би довел до връщане към

33 C-289/15, EU:C:2017:4.
34 C-289/15, EU:C:2017:4.

процедура, вдъхновена от процедурата по екстрадиция. Впрочем този подход би бил в очевидно противоречие с ясно потвърдената от законодателя на Съюза воля съществувалата между държавите членки процедура по екстрадиция да се замени с процедура за предаване, основана на взаимното доверие между тях.

75. По-нататък, защитаваното от белгийското правителство тълкуване би лишило от всяко полезно действие случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, когато европейската заповед за арест се отнася до престъпление, за което в изпълняващата държава членка се предвижда само наказание глоба. Такова положение може да възникне често, по-специално когато деянието, за което се отнася европейската заповед за арест, не е в списъка с 32 тежки престъпления, посочени в член 2, параграф 2 от това рамково решение, за които съществуват различия в националните законодателства предвид липсата на хармонизация на равнището на Съюза. Впрочем, като намалява съществено приложното поле на този случай, подобен подход несъмнено оказва отрицателно въздействие върху целта за социална реинтеграция, преследвана от законодателя в рамките на член 4, точка 6 от посоченото рамково решение.

76. Накрая, ако на дадена държава членка се позволи да обвърже прилагането на случая, при които изпълнението може да бъде отказано, посочен в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, с условието за престъплението да се предвижда ако не еднакво, то поне подобно наказание в издаващата и в изпълняващата държава членка, това би поставило под въпрос хармонизирането на основанията за неизпълнение на европейска заповед за арест, което отразява постигнатия между всички държави членки консенсус относно обхвата, което следва да се придаде на целта за социална реинтеграция на осъденото лице. Впрочем Съдът официално забранява този подход с решение от 26 февруари 2013 г., Melloni [35], във връзка с основанието за отказ за признаване на решения, постановени вследствие на съдебен процес, на който заинтересованото лице не се е явило лично, уредено в член 4а от Рамково решение 2002/584.

77. Всъщност в този случай положението налага чуждестранното решение да поражда същото действие като национално решение, дори ако националното право би довело до различно разрешение, в съответствие с принципа на взаимно признаване и на формулировката, която Съдът му посвещава в определението на принципа ne bis in idem, което възприема в решение от 11 февруари 2003 г., Gözütok и Brügge [36].

78. Следователно с оглед на всички тези обстоятелства считам, че в положение като разглежданото, при което за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска изпълняващият съдебен орган да проверява и да изисква за целите на прилагането на предвидения в тази разпоредба случай, при който изпълнението може да бъде отказано, деянията, за които се отнася присъдата, да се наказват с наказание лишаване от свобода и в изпълняващата държава членка.

79. При тези обстоятелства и доколкото изпълнението на наказанието, наложено от румънския съдебен орган, се отнася до деяния, които съставляват престъпление съгласно белгийското право, няма пречка белгийският съдебен орган да поеме осигуряването на изпълнението на това наказание, позовавайки се на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, ако прецени, че предвид връзките на г-н Sut с Белгия изпълнението на наказанието на територията на тази държава би могло да увеличи шансовете му за социална реинтеграция.

35 C-399/11, EU:C:2013:107.

36 C-187/01 и C-385/01, EU:C:2003:87.

B. По обхвата и границите на прилагането на разпоредбите на Рамково решение 2008/909

80. Разпоредбите, предвидени в Рамково решение 2008/909, според мен не могат да променят това тълкуване на текста на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584.

81. На първо място, припомням, че законодателят на Съюза ясно е заявил волята си да не засяга духа, нито да отслабва действието на механизма на европейската заповед за арест с приемането на Рамково решение 2008/909.

82. От една страна, макар че в съответствие с член 25 разпоредбите на Рамково решение 2008/909 се прилагат mutatis mutandis към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, параграф 6 от Рамково решение 2002/584, законодателят на Съюза изрично е предвидил, че тези разпоредби са приложими само „доколкото са съвместими с разпоредбите на [последното]“.

83. Следователно нито една от разпоредбите на Рамково решение 2008/909 не може да засегне обхвата, нито дори условията за прилагане на случая, при който изпълнението може да бъде отказано, предвиден в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, и нито една от разпоредбите на този текст не може да се тълкува по начин, който противоречи на Рамково решение 2002/584.

84. От друга страна, законодателят на Съюза включва в Рамково решение 2008/909 разпоредби, сходни на предвидените в Рамково решение 2002/584, с което дава израз на грижата си да гарантира, че механизмът на европейската заповед за арест няма да бъде нито оспорен, нито отслабено неговото действие.

85. На второ място, и в хипотезата, при която Съдът приеме, че разпоредбата на член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 е релевантна за разглеждания случай, следва да се отхвърли предложеното от белгийското правителство тълкуването на нейния обхват.

86. Видно от неговото заглавие, член 8 от Рамково решение 2008/909 установява принципа на признаване на съдебното решение и на изпълнение на наказанието, наложено от издаващия съдебен орган, в съответствие с принципа на взаимно признаване.

87. Следователно член 8, параграф 1 от Рамково решение 2008/909 по принцип изключва всякакво адаптиране на наложеното от издаващия съдебен орган наказание[37]. Съгласно тълкуването на Съда в решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов[38], текстът на тази разпоредба установява принципно задължение, доколкото изпълняващият съдебен орган всъщност е длъжен да признае съдебното решение, което му е изпратено, и да изпълни наказание, което по продължителност и вид съответства на посоченото в постановеното от издаващия съдебен орган решение[39]. Следователно принципът на взаимно признаване не допуска изпълняващият съдебен орган да адаптира наказанието, наложено от издаващия съдебен орган, дори когато прилагането на правото на изпълняващата държава членка би довело до налагането на наказание с различна продължителност и характер.

37 Законодателят на Съюза предвижда две изключения от това принципно задължение. Така в съответствие с член 8, параграфи 2 и 3 от Рамково решение 2008/909 изпълняващият съдебен орган има възможност да адаптира срока или характера на наказанието, наложено от издаващия съдебен орган, за да гарантира изпълнението на наказанието при зачитане на правото на изпълняващата държава членка.

38 C-554/14, EU:C:2016:835.

39 Вж. точка 36 от това съдебно решение.

88. Както Комисията посочва в своя доклад за прилагането на Рамково решение 2008/909 „[т]ъй като рамковите решения се основават на взаимно доверие в правните системи на другите държави членки, решението на съдията в издаващата държава трябва да се спазва и по принцип не следва да има преразглеждане или адаптиране на това решение“ [40].

89. При това положение ми се струва очевидно, че в разглеждания случай позоваването на член 8 от Рамково решение 2008/909 не е релевантно.

90. Ако са необходими още доказателства, ще добавя, че белгийското правителство се заблуждава също и за обхвата и смисъла на границата, която законодателят на Съюза е определил за правомощието за адаптиране на изпълняващия съдебен орган в член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909.

91. Припомням, че белгийското правителство изхожда от текста на тази разпоредба, за да поддържа, че с оглед на разпоредбите на Закона за движението по пътищата, които санкционират управлението на превозно средство без свидетелство за правоуправление с налагането на наказание глоба, изпълняващият съдебен орган е лишен от възможността да адаптира наказанието лишаване от свобода, наложено от издаващия съдебен орган, и следователно не може да поеме действително да изпълни наказанието, което е наложено на г-н Sut.

92. В член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 законодателят изрично забранява изпълняващият съдебен орган да заменя наказание лишаване от свобода, наложено от издаващия съдебен орган, с парична санкция, за да гарантира, че като цяло наказанието ще запази своята съгласуваност, съществувала към момента на налагането на санкцията, и по-специално че то ще остане пропорционално и ще съставлява подходящо разрешение с оглед на посегателството, което е било нанесено на обществения ред на издаващата държава членка, и така да осигури взаимното доверие, което националните съдебни органи си дължат един на друг.

93. Разпоредбите, предвидени в член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 за целите на адаптирането на наказанието, обаче са приложими само доколкото наказанието, наложено от издаващия съдебен орган, по своя характер е „несъвместимо със закона на изпълняващата държава“. Както посочва Съдът в решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов [41], от това следва, че условията, въведени от законодателя на Съюза за целите на адаптирането на наказанието, са особено „стриктни“ [42].

94. Следва обаче да се констатира, че в разглеждания случай белгийското правителство сравнява характера на наказанието, наложено от Judecătoria Carei (Районен съд Карей), не с правната си система в нейната цялост, а с член 30 от Закона за движението по пътищата, тоест със собственото си законодателство, определящо санкциите конкретно за разглежданото пътнотранспортно нарушение. Като прави такова сравнение и като преценява по този начин румънския обществен ред с оглед на своя собствен — който, както подчертах, се е променил, като се е доближил до този на Румъния — белгийското правителство за пореден път разсъждава, изхождайки от правото в областта на екстрадицията, и така излиза от приложното поле на Рамково решение 2008/909, както и от това на Рамково решение 2002/584.

40 Доклад на Комисията до Европейския парламент и Съвета от 5 февруари 2014 година за прилагането от държавите членки на Рамкови решения 2008/909/ПВР, 2008/947/ПВР и 2009/829/ПВР относно взаимното признаване на съдебни решения за наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, на решения за пробация и алтернативни санкции и на мерки за процесуална принуда като алтернатива на предварителното задържане (COM (2014) 57 окончателен, и по-специално точка 4.2, стр. 7 и 8).

41 C-554/14, EU:C:2016:835, т. 36.

42 Случаите, при които характерът на наказанието, наложено в издаващата държава членка, е несъвместим с правото на изпълняващата държава членка, според мен са редки, доколкото режимът на наказанията, независимо от липсата на хармонизация в Съюза, въпреки това разкрива големи сходства между държавите членки.

95. В белгийското право наказанието лишаване от свобода съществува — така че характерът на наложеното от румънските органи наказание на г-н Sut не може да се счита за несъвместим с белгийското право — и белгийските съдебни органи са запознати с принципа на социална реинтеграция, доколкото именно той поражда въпроса на запитващата юрисдикция.

96. При тези обстоятелства и доколкото съдебният орган, който трябва да се произнесе по изпълнението на европейската заповед за арест, издадена срещу г-н Sut, трябва да приеме, че същият има достатъчно връзки с Белгия, така че изпълнението на наказанието на белгийска територия би могло да увеличи шансовете му за социална реинтеграция, не виждам пречки същият да поеме изпълнението на наказанието, наложено на заинтересованото лице в Румъния.

97. С оглед на всички тези съображения считам, че в положение като разглежданото, при което за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска изпълняващият съдебен орган да проверява и да изисква за целите на прилагането на предвидения в тази разпоредба случай, при който изпълнението може да бъде отказано, деянията, за които се отнася присъдата, да се наказват с наказание лишаване от свобода и в изпълняващата държава членка.

V. Заключение

98. Предвид изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж, Белгия) преюдициален въпрос по следния начин:

„В положение като разглежданото, при което за престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска изпълняващият съдебен орган да проверява и да изисква за целите на прилагането на предвидения в тази разпоредба случай, при който изпълнението може да бъде отказано, деянията, за които се отнася присъдата, да се наказват с наказание лишаване от свобода и в изпълняващата държава членка“.